

”Glyphosat, stesolid og våben passer perfekt ind i fornuftens regulerede verden og udveksles uhindret over Europas mange grænser. Det gør mennesker og kunst ikke! Det er sgu tankevækkende.

JENS FRIMANN HANSEN

Det gode eksempel

FORNYLIG VAR jeg inviteret til en festival i Tyskland. Arrangørerne havde bedt mig om at være mentor for tre unge, tyske scenekunstnere. Det var jeg selvfølgelig meget bæret over, at nogen ligefrem så mig som en slags eksempel til efterlevelse.

Da jeg så stod over for de søde unge mennesker - de viste sig at hedde Anni, Anni og Michi og er alle akrobater - tænkte jeg, at jeg jo for længst har passeret de 50 år og derfor er så langt fra et ungt menneskes liv og tanke-sæt, som man overhovedet kan forestille sig. Jeg er mere til bøgehæk, gas-grill og Ikea, end til Distortion, urban og street.

DERFOR VAKTE DET ved

nærmere eftertanke en vis undren over, hvorfor de lige havde valgt mig? Egentlig er jeg heller ikke opdraget til at være et godt eksempel. Min mor mente, til jeg var langt op i 30'erne, at jeg skulle være postbud. Så kunne min far nemlig løbe bag efter mig og samle alle de breve op, jeg tabte på vejen.

DA JEG MØDTE de unge mennesker, havde jeg lige holdt et oplæg om The Red Tapes i et europæisk gadeteater- og cirkusnetværk, Circostrada, hvor jeg havde påpeget paradokset i, at man i EU uden problemer kan handle med glyphosat, våben og stesolid

over de europæiske grænser, mens kultur og særdeleshed gadeteater ofte er behæftet med så mange restriktioner og hindringer, hvis det krydser en grænse, at det i realiteten er umuligt at udveksle mellem medlemslandene.

Fremtiden så ikke nødvendigvis så lys ud for de unge kunstnere. Men da jeg stod over for de unge, spekulerede jeg intensivt over, om jeg selv i det hele taget var et godt eksempel for de unge mennesker?

OG MED GOD grund. I min taske lå bl.a. et halv-råd-

dent æble og et stykke smeltet chokolade. Jeg havde som sædvanlig glemt min regnfrakke og måtte købe en ny (nummer 5), da himlens sluser åbnede sig. Jeg havde også medbragt min hus- og arbejdsnøgler.

Hvad jeg skulle bruge dem til nede i Sydtykland, må guderne vide? Min pengepung var spækket til bristepunktet med alverdens plastik-kort, og det lykkedes mig da også kortvarigt at miste den. Heldigvis blev den fundet af en venlig sjæl, der leverede den tilbage til mig.

På en måde adskilte jeg mig overhovedet ikke fra min tolvårige søn, som jeg gerne bebrejder, når han ikke har pakket

sin taske i overensstemmelse med den ugeplan, jeg selv gerne får læst med en uges forsinkelse.

VED NÆRMERE EFTERTANKE er det at leve op til alle denne verdens imperativer en umulig opgave. Og måske er det dette, der får verden til at hænge sammen. At vi i virkeligheden alle sammen er dårlige eksempler og mønsterbrydere, der gør en masse ting på trods, uden at det har et indlysende formål. Glyphosat, stesolid og våben passer perfekt ind i fornuftens regulerede verden og udveksles uhindret over Europas mange grænser. Det gør mennesker og kunst ikke! Det er sgu tankevækkende.

Som jeg ser det

”Som jeg ser det” bliver skrevet på skift af vores faste klummeskribenter

Ulrich Koch Borrits
Thor Hjarsen
Casper Skovgaard
Jens Frimann Hansen
Dorthe Carlsen
Michael Randropp
Tanja Bendixen Kryger
Rolf Lund
Tino Jønsson
Allan Jørgensen
Carsten Bo Jensen
Joy Christensen
Hans Froholdt
Claus Nissen
Jesper Lyngsøe
Christensen
Henrik Lieberkind
Janus Kyhl
Christina Brødbæk
Casparij
Louise Manstrup
Maria Montell
Mikael Fock
Emilie Knudsen
Søren Jacobsen
Martin Lyngsted
Nielsen
Michael Lagoni

Jens Frimann Hansen, 52 år, bor i Ålsgårde og har været leder af Helsingør Teater siden 2003. Så Jens går til den på fodboldbanen. Således kan man læse i et opslag på Facebook, at han kom på scorings-tavlen i en kamp på Borsholm Idrætsanlæg tidligere på måneden.

”Som jeg ser det” bliver skrevet på skift af vores faste klummeskribenter. Du kan læse tidligere udgaver på www.helsingordagblad.dk